

РЕШЕНИЕ № 253

гр. София, 10 май 2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, I НО, в публично заседание на втори май през две хиляди и дванадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РУЖЕНА КЕРАНОВА

ЧЛЕНОВЕ: 1. БЛАГА ИВАНОВА

2. МИНА ТОПУЗОВА

при секретаря Аврора Караджова

и в присъствието на прокурора Красимира Колова

изслуша докладваното от съдия ИВАНОВА

касационно дело № 725 по описа за 2012 г

Касационното производство е образувано по протест на Софийска апелативна прокуратура срещу въззивно решение на Софийски апелативен съд № 23 от 9.02.12, по ВНОХД № 188/11, с което е потвърдена първоинстанционна присъда на Софийски градски съд № 31 от 20.07.07 г, по НОХД № 1449/05, с която е постановено следното:

Подсъдимият Й. И. Й. е признат за невиновен в това, че в периода 1.09.02 г - 27.08.03 г, в [населено място], Б., е образувал и ръководил организирана престъпна група с И. Й. С., Б. К. А., А. М. П., Д. С. Г. и С. С. Г., създадена с цел да върши престъпления по чл. 339, ал. 1 НК, с оглед на което и на основание чл. 304 НПК, е оправдан по чл. 321, ал. 3, алт. 1 и 2 вр. ал. 1 НК, както и е признат за невиновен в това, че за времето от 1.09.2002 г до 27.08.2003 г, в [населено място], Б., в съучастие като съизвършител с И. Й. С., Б. К. А., А. М. П., Д. С. Г. и С. С. Г., е държал огнестрелно оръжие и боеприпаси, без да има за това надлежно разрешение, с оглед на което и на основание чл. 304 НПК, е оправдан по чл. 339, ал. 1, алт. 2 вр. чл. 20, ал. 2 НК.

Подсъдимият И. Й. С. е признат за невиновен в това, че в периода: 1.09.2002 г - 27.08.2003 г, в [населено място], Б., е образувал и ръководил организирана престъпна група с Д. С. Г., Б. К. А., А. М. П., Й. И. Й. и С. С. Г., създадена с цел да върши престъпления по чл. 339, ал. 1 НК, с оглед на което и на основание чл. 304 НПК, е оправдан по чл. 321, ал. 3, алт. 1 и 2 вр. ал. 1 НК, както и е признат за невиновен в това, че за времето от 1.09.2002 г до 27.08.2003 г, в [населено място], Б., в съучастие като съизвършител с Й. И. Й., Б. К. А., А. М. П., Д. С. Г. и С. С. Г., е държал огнестрелно оръжие и боеприпаси, без да има за това надлежно разрешение, с оглед на което и на основание чл. 304 НПК, е оправдан по чл. 339, ал. 1, алт. 2 вр. чл. 20, ал. 2 НК.

Подсъдимият Д. С. Г. е признат за невиновен в това, че в периода: 1.09.2002 г - 27.08.2003 г, в [населено място], Б., е образувал и ръководил организирана престъпна група с И. Й. С., Б. К. А., А. М. П., Й. И. Й. и С. С. Г., създадена с цел да върши престъпления по чл. 339, ал. 1 НК, с оглед на което и на основание чл. 304 НПК, е оправдан по чл. 321, ал. 3, алт. 1 и 2 вр. ал. 1 НК, както и е признат за невиновен в това, че за времето от 1.09.2002 г до 27.08.2003 г, в [населено място], Б., в съучастие като съизвършител с Й. И. Й., Б. К. А., А. М. П.,

И. Й. С. и С. С. Г., е държал огнестрелно оръжие и боеприпаси, без да има за това надлежно разрешение, с оглед на което и на основание чл. 304 НПК, е оправдан по чл. 339, ал. 1, алт. 2 вр. чл. 20, ал. 2 НК.

Подсъдимият С. С. Г. е признат за невиновен в това, че в периода: 1.09.2002 г - 27.08.2003 г, в [населено място], Б., е образувал и ръководил организирана престъпна група с И. Й. С., Б. К. А., А. М. П., Й. И. Й. и Д. С. Г., създадена с цел да върши престъпления по чл. 339, ал. 1 НК, с оглед на което и на основание чл. 304 НПК, е оправдан по чл. 321, ал. 3, алт. 1 и 2 вр. ал. 1 НК, както и е признат за невиновен в това, че за времето от 1.09.2002 г до 27.08.2003 г, в [населено място], Б., в съучастие като съизвършител с Й. И. Й., Б. К. А., А. М. П., И. Й. С. и Д. С. Г., е държал огнестрелно оръжие и боеприпаси, без да има за това надлежно разрешение, с оглед на което и на основание чл. 304 НПК, е оправдан по чл. 339, ал. 1, алт. 2 вр. чл. 20, ал. 2 НК.

С протеста се релевира основанията по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 НПК. Изтъква се, че анализът на доказателствата е извършен в нарушение на чл. 14 НПК, откъдето е изведен и неправилен извод за недоказаност на обвинението, че превратно са интерпретирани показанията на св. Х., че не са взети предвид обективните находки / клетъчен материал, мирисови следи /, че не е съобразено заключението на Д.-експертиза № 187/03 / т. V, л. 62-65 /, установила по изследваното оръжие следи от подсъдимия Й., че превратният анализ на доказателствата е ограничил правото на прокуратурата да докаже обвинението, довело и до неправилно приложение на материалния закон. С протеста се иска да бъде отменено атакуваното решение и делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.

В съдебно заседание на настоящата инстанция представителят на ВКП поддържа протеста само в частта, касаеща произнасянето по обвинението по чл. 339 НК. Счита, че в останалата част / относно произнасянето по чл. 321 НК / атакуваното решение е правилно и следва да остане в сила. Пледира за частично уважаване на протеста.

Защитата на подсъдимия Й. пледира за оставяне в сила на въззивния акт.

Защитата на подсъдимите Д. и С. Г. счита, че протестът следва да бъде оставен без уважение.

Защитата на подсъдимия С. пледира за оставяне на протеста без уважение.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните и в пределите на своята компетентност, намери следното:

Настоящото производство е второ по ред касационно такова.

С решение на ВКС № 17 от 28.02.2011 г, по н. д. № 647/10, е отменено решение на САС № 161 от 19.05.10, по ВНОХД № 203/10, с което е потвърдена първоинстанционната присъда, и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд. При новото разглеждане на делото във въззивната инстанция са изпълнени указанията, дадени в отменителното решение на ВКС.

Предвид обстоятелството, че въззивният протест е насочен само по отношение на подсъдимите Й. И. Й., Д. С. Г. и И. Й. С., при новото разглеждане на делото във въззивната инстанция е имало процесуална възможност да бъдат преразгледани въпросите за вината и отговорността само на изброените лица / такава възможност не е имало по отношение на подсъдимия С. С. Г. /. Следователно, основателността на настоящия касационен протест може да бъде преценявана само по отношение на подсъдимите Й., С. и Д. Г., но не и по отношение на подсъдимия С. Г..

ВКС намери, че при новото разглеждане на делото във въззивната инстанция не са допуснати нарушения по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 НПК. Въззивният съд е извършил собствен анализ на доказателствените източници, спазвайки изискванията на чл. 14 НПК и правилата на формалната логика, тоест, липсва порок във вътрешното убеждение по релевантните факти. В изпълнение на указанията от отменителното решение е проведено въззивно съдебно следствие, в хода на което е приета Одорологическа експертиза, Д.-експертиза, прочетена е Д.-експертиза № 187/03 / т. V, л. 62-65 /, проведен е допълнителен разпит на св. Х.. При съвкупната преценка на доказателствените източници е прието, че събраните доказателства не удовлетворяват критерия на чл. 303, ал. 2 НПК, който извод е верен и се споделя от настоящия състав. Правилна е констатацията на въззивния съд, че липсва надлежно фактическо обвинение, касаещо престъплението по чл. 321 НК, тъй като фактическите обстоятелства, на които се е позовал прокурорът в обстоятелствената част на обвинителния акт, за да очертае образуването и ръководенето на организираната престъпна група, създадена с цел да върши престъпления по чл. 339 НК, се изчерпват със следното: „При контактите си с обвиняемите по делото и дочувани коментари на последните, св. Х. останал с впечатлението, че същите представляват организирана група под ръководството

на обвиняемите Й. и Д. Г., която се занимава с извършването на различни видове престъпления". От друга страна, към момента на деянието / 1.09.2002 г – 27.08.2003 г / е действала разпоредбата на чл. 93, т. 20 НК / ДВ, бр. 92/02 /, съгласно която се е изисквало организираната престъпна група да е създадена с цел да върши престъпления, чрез които се цели набавяне на имотна облага, а такова обвинение / по-благоприятно за извършителите, при условията на чл. 2, ал. 2 НК / не е предявявано. При това положение, евентуално осъждане по чл. 321 НК би се явило недопустимо, тъй като би било в нарушение на правото на защита. Извън това, при оценката на доказателствените източници, касаещи обвинението по чл. 321 НК, не е допуснато съществено процесуално нарушение. Показанията на св. Х. са получили адекватна доказателствена оценка. Игнорирана е процесуалната позиция на свидетеля от съдебната фаза / той се е отрекъл от показанията си, дадени на досъдебното производство / и са анализирани показанията му от досъдебното производство, надлежно приобщени. Верен е изводът, че показанията на св. Х. съдържат общи и неконкретизирани твърдения, които не могат да бъдат поставени в основата на осъдителна присъда. Правилно е отбелязано, че, от една страна, казаното от свидетеля не се подкрепя от показанията на св. Х., св. Р., св. Ц., св. Е., св. М., св. Г., св. А., св. Й., св. К., св. С., св. П., св. Д., св. Б., а, от друга страна, че неговите твърдения не се вписват еднозначно и категорично във фактите, изяснени от другите доказателствени източници. Правилно е прието, че липсват надеждни доказателства и за осъждане по чл. 339 НК. В тази насока е съобразено, че по оръжието, предмет на обвинението, е открит клетъчен материал на различни лица, който не може да бъде интерпретиран, както и това, че от приложените доказателствени източници не може да бъде направено заключение, че именно подсъдимите са лицата, държали оръжието. Анализирани са и веществените доказателства / плетени шапки, качулки, кожени ръкавици, фас от цигара, косми / и правилно е прието, че лицата, чиито следи са открити - подсъдимият И. С., подсъдимият С. Г. / който не е обхванат от протеста /, починалият Б. А., респективно, св. Х., са имали досег с изследваните предмети, но не би могло да се счита установено кога и по какъв повод е станало това. Изпълнено е указанието на ВКС, дадено в отменителното решение, и е обсъдено заключението на СМЕ на веществени доказателства № 187/03 / т. V, л. 62-65 /. Верен е изводът, че липсват надеждни доказателства за идентичност на оръжието, изследвано от експертизата / иззетото на 8.10.2003 г в близост до ресторант „Пчела“ / с инкриминираното такова по чл. 339 НК. Правилно е отбелязано, че от доказателствено значение е конкретното оръжие, а именно: това, което е предмет на обвинението по чл. 339 НК. Въззивният съд не е ограничил правото на прокурора да докаже обвинението, тъй като, от една страна, е уважил доказателствените му искания, а, от друга страна, при анализа на доказателствата, е спазил императивната норма на чл. 14 НПК. Ето защо, липсва нарушение по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК, а при правилно изяснените релевантни факти, които не обвързват подсъдимите с инкриминираните престъпления, не е налице и нарушение по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК / въззивният съд не е имал процесуално основание да отмени оправдателната присъда и да постанови осъдителна такава, а като е потвърдил оправдателната присъда, не е допуснал нарушение на материалния закон /. Липсата на релевантни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 НПК изключва възможността за отмяна на въззивния акт и връщане на делото за ново разглеждане в САС, а искането в тази насока не може да бъде уважено.

По изложените съображения, ВКС намери, че протестът е неоснователен и следва да бъде оставен без уважение.

Водим от горното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 НПК, ВКС, І НО,

РЕШИ:

ОСТАВА В СИЛА въззивно решение на Софийски апелативен съд № 23 от 9.02.2012 г, по ВНОХД № 188/11.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: [подпис]

ЧЛЕНОВЕ: 1. [подпис]

2. [подпис]